

ikke indsee det; tværtimod, jeg finder endog Fastholdelsen af „Hofchargerne“ for Statsembedsmændene meget farligere — kunde jeg næsten sige — end Vedligeholdelsen af de andre Rangtitler, der dog indeholde Mindet om et Embede, der virkelig var til i sin Tid. Jeg finder det saameget farligere, som den Bedkommende for at blive t. Ex. Justitsraad i Almindelighed kun behøver at sætte sig i et vist yndet Forhold til sine nærmeste Joresatte, og det er jo dog tænkligt, at netop dette Forhold kunde være til Statsjefestens Læve, til Vel altsaa for Embedslyslernes gode Udførelse; derimod kan en Kammerjunfer-Titel efter min uskyldige eller trofskyldige Opfattelse af dette Evtørgsmaal neppe naaes, uden at Bedkommende ialfald for en Deel slider Hoftrapperne, og man maa endogsaa være tilfreds med, hvis det ifkun er Hoftrapperne, den Bedkommende maa slide. Jeg skal derfor opfordre alle de ærede Medlemmer, der virkelig holde paa, at Rang og Titler saavidt muligt affattes, til at stemme for mit Vædringsforflag. Den høitærede Finantsminister talte imod Forslaget og sagde, at der var visse Hensyn, som man skulde tage, og som man ikke kunde skyde tilside osv. Jeg har — det tør jeg forsikre den høitærede Finantsminister om — førend jeg besluttede mig til at stille dette Forslag, taget meget væsentlige Hensyn. Ved den høitærede Minister, hvad jeg havde kunnet søle mig fristet til at bringe i Forslag her i Thinget for at faae fastslaaet et godt og følgerverdigt Exempel til Efterfølgelse? Det er naturligt, at den høieste af alle Titler her i Landet blev affattet; dette fandt jeg nu laa noget udenfor en Lønningslov; derfor har jeg heller ikke foreslaaet det, men at jeg ikke har bragt denne Sag til Forhandling her, er alene af visse Hensyn. — Forøvrigt kan jeg ikke indsee, at der er den aller ringeste Fare ved at vedtage mit Forslag. Jeg veed af tidligere Udtalelser fra den ærede Finantsminister, at det betragtes som et Skaar i, hvad der i Hofproget kaldes — „kongelige Prærogativer“, tror jeg det hedder. Jeg vil spørge, om dette Forslag gjør noget synderlig dybere Indsnit i disse „Prærogativer“ end det, der er foreslaaet, nemlig at alle Titler

fra „Geheimeraader“ til „andre Secretairer“ skulle bortfalde for Statsembedsmænd. Hvorfor skulle da ikke ligesaa godt alle Titler fra „Kammerherre“ ned til „Forst- og Jagtjunkere“, eller hvad de nu hedde, kort alle „Hofcharger“ bortfalde? Nei jeg finder, at der er Uoverensstemmelse deri, og den ærede Minister kan ikke bebreide os Forslagsstillere eller særligt mig, at vi have overskredet den Grændse, som fornuftigtviis bør være afftukken med Hensyn til denne Sags Behandling i en Lønningslov, da det er den høitærede Finantsminister selv, der har bragt Evtørgsmaalet om Rang og Titler osv. ind i Lønningsloven, og jeg har Intet bragt derind, tværtimod, jeg vil jo have Noget ud deraf, nemlig „Hofchargerne“. Jeg skal derfor tilslade mig paa det Barmeste at anbefale dette Forslag til Enhver, der virkelig ikke alene har en Overbeviisning om Stadeligheden af dette „Uvæsen“, som et æret Medlem ved Sagens forrige Behandling kaldte Titelvæsenet, men ogsaa tør vedgaae det, har Mod til aabent at vedkjende sig sin Overbeviisning, og bede Dem om at stemme for Forslaget. Det kan paa mange andre Maader visseelig være saa, at man ikke holder af altid at træde frem for Verden med sine Meninger og Synsmaader; men her tror jeg virkelig ikke er nogen Fare paafærde ved at gjøre det. Det kan ikke faae ringeste Skær af, at man vil Nogen tillivs, som man skylber høtere eller høieste osv. Hensyn. Nei, havde jeg som sagt foreslaaet at affkaffe „de Benders og Gothers“ osv., saa kunde der have været Tale om, at jeg var traadt visse Hensyn for nær. Nu haaber jeg at være i god Uoverensstemmelse med den Land, der iøvrigt gaaer igjennem denne Lov, naar jeg foreslaaer, at de to uskyldige Ord — „eller Hofcharge“ — skulle bortfalde.

Formanden: Med Hensyn til en Udtalelse af det ærede Medlem maa jeg dog bemærke, at det ikke kan være besøiet, at det ærede Medlem skjæner mellem Medlemmer her i Salen, der tør være deres Overbeviisning bekjendt, og Medlemmer, der ikke tør være deres Overbeviisning bekjendt. Man maa forudsætte om alle Medlemmerne, at de tør være deres Overbeviisning bekjendt.